

Πνευματική Οικοδομή

■ «Νὰ ζήσουμε ἀληθινὰ Χριστούγεννα»

Κάποτε ὁ κόσμος γιόρταζε Χριστούγεννα*

Εἰς πείσμα τῶν ἀντιθέων δυνάμεων

Κάποτε! Τότε πού εἶχε ἡ ζωὴ σκοπὸ, καὶ νόημα ὁ ἀγώνας. Τότε πού οἱ Χριστιανοὶ λαχταροῦσαν τὰ Χριστούγεννα, ἐτοιμάζονταν γιὰ τὰ Χριστούγεννα: **Ν**ήστευαν τὴν Σαρακοστή, προσεύχονταν, ἐξομολογοῦνταν, πρόσμεναν...

Τότε πού ἡ δασκάλα, ὁ δάσκαλος κρεμοῦσαν ἀπὸ τὰ χεῖλη τους τὰ μάτια τῶν παιδιῶν καὶ στάλαζαν μὲς στὴν ψυχὴ τὸ ὄνειρο: **Ν**ᾶ ἴμουν κι ἐγὼ ἐκεῖ· νᾶ ἴμουν ἐκεῖ, στὴ Βηθλεέμ, στὸ στάβλο· «νᾶ ἴμουν τοῦ στάβλου ἐν ἄχυρο...»!

Τότε πού τὰ παιδιά ἦταν παιδιά καὶ μελωδοῦσαν μὲ τοὺς βοσκοὺς τὰ κάλαντα μὲς στὴ νυχτιὰ καὶ περπατοῦσαν δρόμους καὶ στενὰ πάνων στῶν Μάγων τ' ἄλογα.

Τότε πού μάζευ' ἡ Γιορτὴ τὰ πλοῖα στὴν Πατρίδα ἀπ' τοὺς λωτοὺς τῆς ξενιτιάς κι' ἔφερε σπίτι τὸν πατέρα, στὴ μαύρη μάνα τὸ παιδί, τὸν ἄντρα στὴ γυναίκα.

Κάποτε... τότε... γιόρταζαν Χριστούγεννα.

Ἐπειτα ἦρθε λίβας δυτικός, τὸ ἐμπόριο, καὶ τὰ ἴκαφε· ἔκανε στάχτη τὴ Γιορτὴ, τὰ ὄνειρα κουρέλι. **Ἐ**διώξε ἀπὸ τὴν Φάτνη τὸν Χριστὸ κι' ἔβαλε τὸν χρυσὸ στὴ θέση του. **Τ**ὰ δῶρα, τὰ ψώνια, τὰ ταξίδια σὲ ἄλλους τόπους μακρινοὺς ἔγιναν τῆς Γιορτῆς ὁ μόνος κι' ἄχαρος σκοπός. **Ἐ**γινε ἡ Γιορτὴ ἀπόδραση, λὲς σὰν φυλακισμένων, πρὸς τὰ βουνά, στὰ χιόνια, σ' ἄλλους λαοὺς καὶ τόπους. **Σ**τοὺς πέντε ἀνέμους σκόρπισε ἡ Φάτνη τῆς Βηθλεέμ, κι' ἡ φαμελιὰ κατάντησε «τὸ σπίτι τῶν ἀνέμων».

* * *

Τώρα ή ιστορία αυτή φτάνει στο τέλος της. Μετά την ύπουλη ύπονόμευσή της τόσων δεκαετιών, ή Έορτή δέχεται πια τὸ χτύπημα κατάστηθα: **Η** δυτική δαιμονολατρία, τὴν ὥρα πὸ τὸ ἀντίπαλο παρανοϊκὸ σύστημα ἀντικαθιστοῦσε τὰ Χριστοῦγεννα μὲ τὰ Σταλινούγεννα, μετέτρεψε τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ σὲ γέννηση τοῦ ὁποιοῦδήποτε· τὰ «Christmas» (=Χριστοῦγεννα) σὲ «Xmas» (=γέννηση τοῦ «X»), τάχα χάριν συντομογραφίας.

Σήμερα δὲ ή βρुकολακιασμένη Εὐρώπη, δῆθεν γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλοῦνται οἱ ἀλλόθρησκοι, ἀπαγορεύει ἤδη σὲ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη τὶς μεγάλες πόλεις τῆς **έορταστικὸ διάκοσμο** πὸ νὰ ὑπενθυμίζει τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ. **Φ**ῶτα μόνο, χωρὶς τὸ Ἄστρο τῶν Μάγων, χωρὶς Φάτνη, ἀγγέλους καὶ βοσκούς.

Εορτάζει τὰ γενέθλια ὄλων καὶ καταργεῖ σταδιακὰ τὴν Γέννηση τοῦ Σωτῆρος. **Κ**αθιερώνει παγκόσμιες ἡμέρες γιὰ τὰ πιὸ γελοῖα πράγματα: ὕπνου, χοροῦ, κέϊκ, μπύρας, γέλιου, ὀμοφυλοφοβίας, ἀριστερόχειρων κ.τ.λ., σβῆνει δὲ τὴν μόνη ἄξια τιμῆς **Ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ**.

Θαρρεῖ κανεὶς πὼς ἀκούει ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰῶνων τὴν μανιακὴ κραυγὴ τῶν ἀφρόνων: «δεῦτε καὶ καταπαύσωμεν πάσας τὰς έορτάς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς» (Ψαλ. ογ' [73] 8).

Εκ πρώτης ὄψεως αὐτὴ ή ἐξέλιξη φαντάζει ἀρνητικὴ. **Κ**αὶ ἀναμφιβόλως εἶναι θλιβερὴ, ἀφοῦ ὁ κόσμος μας χάνει καὶ τὸ ἐλάχιστο χριστουγεννιάτικο χρῶμα πὸ τοῦ εἶχε ἀπομείνει. **Γ**εγονὸς πὸ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ προκαλεῖ πόνο καὶ θλίψη.

Στὴν πραγματικότητα ὅμως ή ραγδαίως ἐξελισσόμενη αὐτὴ ἀρνητικὴ ἀτμόσφαιρα ἀποτελεῖ τὸ καταλληλότερο περιβάλλον γιὰ νὰ ἀνακαλύψουμε τὰ **ἀληθινὰ Χριστοῦγεννα**.

Εἶναι πλεονέκτημα καὶ προνόμιο νὰ ζῆ κανεὶς σ' αὐτὴ τὴν δραματικὴ καμπὴ τῆς ιστορίας.

Πλεονέκτημα καὶ προνόμιο, διότι δυσκολότερα σ' αὐτὲς τὶς συνθήκες θὰ ἀποπροσανατολισθοῦμε, καὶ φυσικότερα θὰ κινηθοῦμε στὸ βάθος καὶ τὴν οὐσία τῆς Έορτῆς.

Εὐκολότερα πλέον θὰ μπορέσουμε νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸν ἐπιδερμικὸ έορτασμὸ τῶν φωταψιῶν καὶ τῶν έδεσμάτων, καὶ θὰ ἀναζητήσουμε τὸ ἀληθινὸ «Φῶς τὸ τῆς γνώσεως» πὸ ἀνατέλλει ἀπὸ τὸ

Σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ· θὰ ποθήσουμε τὴν «τροφὴν τοῦ παντὸς κόσμου», τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεό.

* * *

Ἡ πρόκληση εἰδικὰ εφέτος, μετὰ τίς τόσες δραματικές ἐξελίξεις στὴν Πατρίδα μας μὲ τὴν ψήφιση ἀντιχριστιανικῶν νόμων, εἶναι μεγάλη.

Πρόκληση νὰ ζήσουμε ἀληθινὰ **Χριστούγεννα**.

Τὸ στάδιο εἶναι μπροστά μας ἀνοιχτὸ μὲ τὴν τεσσαρακονθήμερη νηστεία.

Σὲ πείσμα τῶν ἀντίθεων δυνάμεων, νὰ ζήσουμε ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ!

(*) Βλ. <https://poimin.gr/kapote-kosmos-giortaze-christoygenna/>. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

* * *

«Καλὰ Χριστούγεννα!...». Ὅχι «Καλὲς Γιορτές»

«ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ!...», ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί. **Κι** ὄχι «ΚΑΛΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ» ποὺ θέλουν κάποιοι νὰ λέμε.

Χριστούγεννα μὲ τὸν Χριστό. **Ἐκείνον** ποὺ γεννιέται στὴν καρδιά μας πάντα μὲ πνευματικὸ τρόπο (ἐκκλησιασμό, ἐξομολόγηση, νηστεία, Θεία Κοινωνία, πράξεις προσφορᾶς στὸν συνάνθρωπο καὶ ἔμπρακτης ἀγάπης, μελέτης ἐντύπων ποὺ οἰκοδομοῦν κ.λπ.).

Καὶ ὄχι μὲ τὰ ὑλιστικὰ καὶ ἀμαρτωλὰ μέσα τοῦ καιροῦ μας (γλέντια, ξενύχτια, τζόγο, γαστριμαργικὰ τραπέζια κ.λπ.), μὲ τὰ ὁποῖα ὁ «κόσμος» προσπαθεῖ νὰ νοιώσει κάτι. **Γι** αὐτὸ καὶ μιᾶνε γιὰ «καλὲς γιορτές».

Ἀλλὰ τί νὰ νοιώσουν; **Τί** μπορεῖ νὰ νοιώσει κανεὶς **μπουχτίζοντας** μὲ τίς ἀμαρτίες καὶ τίς ὑλιστικὲς ἡδονές;

• **Γι** αὐτὸ καὶ τοῦτες τίς ἡμέρες οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ θὰ γράψουν καὶ πάλι γιὰ «**τὴν μελαγχολία τῶν ἐορτῶν**»!

* * *

Τὰ Χριστούγεννα, ἔστω καὶ ἀποχριστιανισμένα, ἐνοχλοῦν τὸ Ἰσλάμ

Ὅποιος εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ εὐρεθεῖ τὸ ἀπόγευμα τοῦ περασμένου Σαββάτου (14 Δεκ.) στὴν «έορταστική» Ἀθήνα, εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ βιώσει ἀπὸ «πρῶτο χέρι» τὴν ἰσλαμικὴ ἰδεολογία τοῦ μίσους.

Ὀλίγες ἑκατοντάδες μουσουλμάνων, πού ἀπολαμβάνουν τὰ προνόμια καὶ τὶς ἐλευθερίες πού τοὺς ἐξασφαλίζει ἡ διαβίωσις στὴν Ἑλλάδα, βγῆκαν στοὺς δρόμους τῆς Πρωτευούσης νὰ **διαμαρτυρηθοῦν** κατὰ τοῦ **έορτασμοῦ** τῶν Χριστουγέννων.

Αὐτὸ ἦταν τὸ πραγματικὸ νόημα τῆς διαδηλώσεως κάτω ἀπὸ τὸ φωτοστολισμένο δένδρο τῆς πλατείας Συντάγματος, καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι διαδήλωναν κατὰ τῆς «ἰσλαμοφοβίας» ἦταν ἀπλῶς τὸ πρόσχημα.

Ἡ πραγματικότης ἦσαν εὐκόλως κατανοητὴ ἀπὸ ὅσους ἦσαν ἐκεῖ γιὰ νὰ δοῦν τὴν ἔκφραση μίσους, ὅταν ἔστρεφταν τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς στολισμούς.

Ἀκόμη καὶ αὐτοὺς τοὺς στολισμούς, πού κάποιοι εἶχαν τὴν ἀτυχῆ ἔμπνευση νὰ τοὺς «ἀποχριστιανίσουν», πιστεύοντας ὅτι ἔτσι θὰ ἐξευμενίσουν τοὺς *ιδιότυπους εἰσβολεῖς*.

Λίγο ἤθελαν οἱ συγκεντρωμένοι γιὰ νὰ γκρεμίσουν τὸ ἐπιβλητικὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο τοῦ Δήμου Ἀθηναίων...

Ἐπεφυλάχθηκαν ὁμως γιὰ τοῦ χρόνου.

